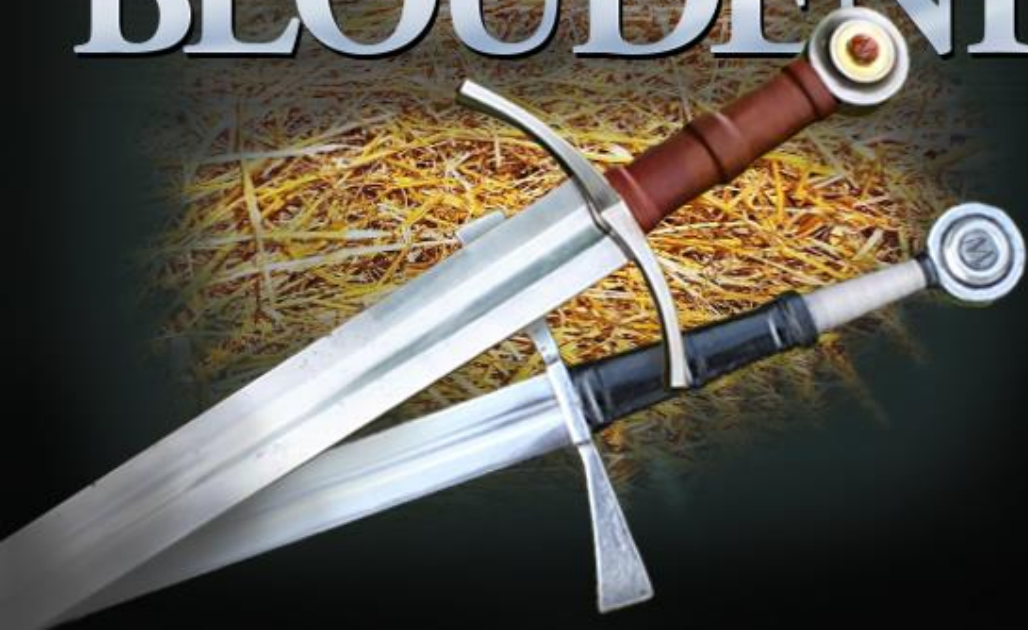

Saša Nový

katovské
BLOUDĚNÍ

SAŠA NOVÝ

KATOVSKÉ BLOUDĚNÍ

Pokračování příběhu katovského syna Marka, který
se musí smířit se smrtí Vítka.

1. VZPOMÍNKY

Byl krásný jarní den. Slunce se hlásilo o své místo na obloze. Vzduch už byl teplý a podle toho se chovala i příroda. Větve na stromech se začaly zelenat, tráva se hrdě tyčila vzhůru a dokonce už začaly rašit květy prvních jarních rostlin. V místech, kam si sluneční paprsky nenašly cestu, se sice občas povalovaly zbytky sněhu, byly to však jen poslední záchvěvy zimy. Bohužel v místech, kudy jsem jel, se stále nechtěla vzdát své vlády.

V sedle Bleska jsem uháněl podél řeky a Kobylka cválala za námi.

Od chvíle, kdy zemřel Vítek, nepustila do sedla nikoho jiného než mě. Ještě snesla Matěje. Neměl jsem to srdce nechávat ji v ohradě, když jsme s Bleskem vyráželi ven. Navíc by mi to ani nedovolila. Všichni tři jsme k sobě nerozlučně patřili. Ona byla zamilovaná do Bleska. A ten zase patřil mně. Byly doby, kdy na jejím hřbetě jezdil pouze Vítek.

Moje láska. Člověk, kterého jsem miloval celým srdcem a bez něhož můj život neměl už žádnou cenu. Bohužel zahynul rukou jednoho zákeřného parchanta, před půl rokem. Od té doby jsem už nežil. Jen přežíval.

A to jen díky Matějovi, který byl mým nejvěrnějším přítelem a který nedovolil, abych se vydal na cestu za svým Vítkem. Byl to on, kdo se mnou měl neskutečnou trpělivost a stál mi po boku i ve

chvilích, kdy už jsem neměl sílu ani chuť žít. Byl to tak trpělivý přítel, že na mě dokázal čekat hodiny, když jsem seděl u Vítkova hrobu, a nedovolil, abych tam umrznul.

Měl svatou trpělivost a odváděl mě do lože, když jsem se zpitý do němoty nemohl postavit ani na nohy. A i když jsem si byl vědom, že jsem na něj často hrubý, nedokázal mě opustit a vždy mi stál po boku.

Ve chvílích, kdy jsem nebyl opilý nebo se nepotácel v touhách skončit svůj život, který pro mě neměl bez Vítka žádnou cenu, uvědomoval jsem si, co pro mě Matěj vše dělá. Cítil jsem, že mě miluje. Jako přítele. Byl jsem si však jistý, že i jako muže.

Nebýt mé lásky k Vítkovi, jeho lásku bych mu byl schopen opětovat. Už od dětství, co jsme se znali, jsem ho měl rád. Nejdříve jako přítele v dětství. Později jsem na něj často myslel jako na muže, který se mi velmi líbil a vzrušoval mě. Matěj vyrůstal u otce Basileje, berounského faráře, který ho od mala vychovával jako sirotka.

Já našel otce v berounském katovi, který mě našel jedné noci jako nemluvně u řeky, kam mě kdosi odložil. Jakub mě vychoval jako svého syna a dal mi lásku, kterou jsem nedostal od vlastních rodičů. Bohužel zemřel, když mi bylo osmnáct let, a městská rada mě vyhnala z katovny. Byl jsem najednou dvojnásobný sirotek, který neměl ani domov.

Ten jsem našel u Vítka, urozeného majitele hradu Smolná. On mi ukázal, že i láska mezi muži může být nádherná. A díky otci Basilejovi, který vstoupil do Vítkových služeb jako farář na jeho panství, jsem pochopil, že je jedno, kdo koho miluje. Důležité je, jak moc.

A s otcem Basilejem jsem opět našel svého věrného přítele z dětství Matěje, který byl zamilovaný do mě. Bohužel přišel pozdě. Já své srdce věnoval Vítkovi. Přesto nám byl Matěj přítelem nejevnějším. A po Vítkově smrti se stal mým andělem strážným.

Věděl jsem, že jsem si toho často nevážil. I když jsem si to uvědomoval, nedokázal jsem se ovládat. Vítkova smrt mě zasáhla tak hluboce, že jsem mnohdy nevěděl, co dělám. A hlavně, jak moc ubližuji lidem, kteří si to nezaslouží.

Stejně tomu bylo i dnes.

Raději jsem vstal velmi brzy, osedlal Bleska a s Kobylkou jsme vyrazili z hradu. Matěje, který ještě spal v komnatě, která kdysi patřila Vítkovi a kterou jsme nyní spolu sdíleli, jsem úmyslně nevbudil. Chtěl jsem být sám.

Nezasloužil si to a já to věděl. Ale často jsem měl stavy, kdy jsem toužil být sám. A dnes jsem věděl, že bych byl na Matěje nespravedlivě hrubý, kdybych neujel. Strážnému na bráně jsem výslovně zakázal, aby někomu řekl, kterým směrem jsem odjel.

I půl roku po Vítkově smrti jsem se často choval jako blázen a jako smyslů zbavený. Věděl jsem to, přesto jsem se nedokázal ovládnout. Můj Vítek byl ten, kdo mi ukázal, jak krásná dokáže být láska. A také, jak těžké je bez něj žít.

Ujel jsem nejen Matějovi. Utekl jsem i Prokopovi, veliteli hradní posádky, který už sloužil Vítkovu otci. Po jeho smrti žil jen pro Vítku. I když se snažil ze všech sil, ani on ho nedokázal ochránit. Stejně jako já. A tak se povedlo Kolohnátovi, tomu zkurvysynovi, ukončit Vítkův krátký život. Život člověka, který dal mnoha lidem to nejkrásnější, co

měl. Mně svou lásku, Matějovi, otci Basilejovi a mnohým dalším své přátelství.

„Vítkůůů!“ zařval jsem hlasem raněného zvířete a po tvářích mi znovu tekly slzy.

Blesk se vyděsil a začal se stavět na zadní. Kobyłka doslova uskočila. Měl jsem co dělat, abych nespádl ze sedla.

„Omlouvám se,“ začal jsem Bleska hladit po šíji a starostlivě se ohlédl po Kobyłce. Naštěstí se oba rychle uklidnili. Byli už zvyklí na mé nálady. „Hrozně mi chybí,“ povzdechl jsem si. Ani za tu dobu, co jsem Vítka pohřbil, jsem se nedokázal smířit s jeho smrtí.

Blesk vyrazil dál. A Kobyłka za námi. I když jsem nevnímal cestu, Blesk, jako by věděl, kam jedeme. A tak jsme brzy dorazili do rokle.

Naší rokle. Tady jsme se s Vítkem poznali a tady vznikla naše láska. Je sice pravda, že po zradě jednoho z Vítkových zbrojných jsme sem přestali skoro jezdit. Měli jsme oba pocit, že rokle už není tím naším domovem, kde jsme často trávili i několik dní. Dní plných lásky, milování, které patřily jen nám.

Po Vítkově smrti jsem tu však opět trávil mnoho času. A pokud jsem neseděl u Vítkova hrobu, byl jsem tady nebo seděl zpitý v hradním šenku. Do naší společné komnaty mě většinou odváděl Matěj nebo Prokop, který i po Vítkově smrti zůstal nadále velitelem hradních zbrojnošů a sloužil mi stejně věrně jako Vítkovi.

Nemusel. Nebyl jsem urozený ani žádný rytíř. Přestože mi hrad Smolná i jeho panství patřily. Kdysi jsem zachránil Vítka před jeho ztrátou tím, že jsem mu pomohl odhalit podvod jeho faráře a kupce Blahuše, který půjčil Vítkovu otci peníze na válečnou výpravu.

A když zjistil, že Vítkův otec zahynul, snažil se získat Smolnou podvodem. Měl však smůlu.

Sám se kdysi zadlužil u mého otce, který mu prodal statek v Rudné. Blahuš neměl dostatek peněz, a tak mému otci dal do zástavy úpis na Smolnou a já ho náhodou našel. A tak jsem se vlastně stal majitelem hradu, i když jsem byl jen synem nečistého.

Původně jsme byli s Vítkem rozhodnutí ten úpis zničit. Nikdy jsem nestál o jeho panství. Chtěl jsem pouze jeho lásku. Vzhledem k okolnostem, které nastaly, jsme to nestihli. A než jsme stačili úpis zničit, Blahuš nechal Vítku zavraždit.

Odsedlal jsem oba koně a pustil je po rokli. Sedlo i své věci jsem odložil v jeskyni a šel se posadit na břeh jezírka. Opět jsem měl hlavu plnou vzpomínek na chvíle, které jsme tu s Vítkem strávili.

Věděl jsem, že tímhle si nepomohu. Musel jsem žít dál. Ale já to nedokázal. Neustále jsem se motal v kruhu. V zajetí myšlenek na Vítku, které mě stahovaly do temnoty žalu a bolesti. Byly chvíle, kdy jsem si uvědomoval, že takhle by to moje láska nechtěla. Já si však nedokázal pomoci.

Otevřel jsem hliněnou láhev a upil. Hnusem jsem se oklepal. Přesto jsem se napil znovu. Potom jsem se zahleděl na hladinu jezírka.

Pálénka byla rovněž jednou ze vzpomínek na Vítku. Tu jsme tady spolu pili první noc, kdy jsme se poznali, a spolu se opili. Tu noc se mi Vítek svěřil a já se do něj zamiloval.

„Vítku!“ rozbřečel jsem se jako malé dítě. Pokrčil jsem nohy, objal je kolem kolen a bradu položil na ně.

Najednou do mě zezadu někdo strčil. Normálně bych vyskočil a tasil meč. Ale v tuhle chvíli mi bylo vše jedno. I kdyby se mě někdo pokoušel zabít, nebránil bych se. Jen jsem se unaveně ohlédl za sebe. Stála tam Kobylka a upřeně na mě hleděla. Blesk postával opodál.

„Taky vám chybí?“ snažil jsem se v nich najít spřízněné duše.

Kobylka do mě znovu strčila. Jako by mě chápala, ale nesouhlasila se mnou. Bylo mi to však jedno. Znovu jsem vzal hliněnou láhev do ruky, otevřel ji a napil se. A ne jednou. Cítil jsem, jak mě pálenka opíjí. To jsem právě chtěl. Bohužel to v mém případě bylo tak často, že jsem byl od Vítkovy smrti víc opilý než střízlivý.

„No a co?!“ vykřikl jsem opile, „co mám dělat? Mně už je všechno jedno!“

Kobylka do mne znovu šťouchla, a když viděla, že nereaguji, otočila se a s Bleskem odběhli. Kašlal jsem na to. Opět jsem se utápěl ve svém žalu. Opět jsem byl opilý. I když jsem si stále namlouval, že mi to pomáhá zapomenout, opak byl pravdou.

„Vítku! Já už bez tebe nechci žít!“ Odpovědí mi byla pouze ozvěna, která se odrážela od skalních stěn. Znovu jsem se napil. Nakonec jsem tam seděl a opile jen hloupě žvatlal. Chvilí jsem plakal, chvíli se smál. Jako smyslů zbavený.

„Ty nejsi normální, Marku!“ ozvalo se mi za zády. Vůbec jsem nereagoval. Nepřítomně jsem hleděl na hladinu jezera. „Myslíš, že by tohle Vítek chtěl?“

„Jak ty víš, co by chtěl Vítek?!“ vykřikl jsem nenávistně a ohlédl se.

„Protože jsem ho měl rád. Znal jsem ho a vím, jak moc tě miloval. A určitě vím, že tohle by nechtěl!“ vykřikl našťavaný Matěj, když mi po delším mlčení odpověděl.

„Jdi do prdele!“ mávl jsem rukou a víc si ho nevšímá. Chtěl jsem sáhnout po láhvi s pálenkou. Matěj mi však odstrčil ruku, vzal láhev a mrštil s ní o nejbližší strom.

„Co jsi tím dokázal?“ začal jsem se chechtat.

„Marku, přestaň!“ vykřikl Matěj zoufale a pokusil se mě obejmout kolem ramen. „Copak nevidíš, co ze sebe děláš? Vítkovi život nevrátíš a sám sebe ničíš!“

Krátký záblesk v mé opilé mysli. Ale opravdu jen krátký. Během něho jsem si uvědomil, že Matěj má pravdu. Byl to však jen okamžik. Vzápětí jsem znovu upadl do své opilecké beznaděje.

„Kurva! Co ty víš o lásce?! Měl jsi někdy někoho rád?!“

„Marku, měl! Vítko! A tebe miluji!“ vykřikl Matěj hlasem plným bolesti a zoufalství. Slyšel jsem, co říká. Bylo mi to však jedno.

„Tak si to užij,“ začal jsem se smát a sice s problémy, ale nakonec jsem se postavil na nohy a nejistým krokem se vydal k jeskyni. Věděl jsem, že tam mám další láhev. A já měl chuť se znovu napít.

Neušel jsem však ani do půlky, když jsem cítil, jak mě Matěj chytil za ramena a prudce mě otočil.

„Marku! Vzpamatuj se už konečně!“ Matěj stál přímo proti mně a s očima plnýma slz mi hleděl do tváře.

„Co je?! Chceš mě?! Tak si posluž, díru mám volnou!“ vykřikl jsem a snažil se Matěje od sebe odstrčit.

Ten se však nevzdával a znovu se mě pokusil obejmout. Sám nevím proč, ale udělal jsem něco, co jsem snad ani nechtěl? Musel jsem být už zcela mimo. Sáhnul jsem k opasku pro dýku.

Matěj byl můj nejlepší přítel. Jeho jsem měl rád, miloval ho, jako svého přítele. Vždy bych pro něj udělal cokoliv. Nyní jsem však udělal něco, co to vše, popíralo. Vytáhl jsem dýku a ohnal se po něm.

„Marku!“ vykřikl zděšeně Matěj a uskočil. Byl jsem opilý a nebyl jsem žádný vážný protivník. Matěj měl právo a mohl vytáhnout svou dýku a bránit se. Neudělal to. Zděšeně na mě pohlédl. Snad sám nevěřil tomu, co dělám. Nakonec místo toho, aby udělal to samé, jen mě uhodil pěstí do tváře.

Okamžitě jsem letěl na zem a dýka mi vypadla z ruky. Ještě, než jsem dopadl na záda, a i přes svou opilost, jsem si uvědomil, co jsem udělal za strašnou věc.

„Matěji! Příteli! Já nechtěl!“ vykřikl jsem zděšeně. „Matěji! Matěji!“ křičel jsem jako smyslů zbavený. Uvědomil jsem si, že jsem málem zabil svého nejlepšího přítele, člověka, který toho pro mne tolik udělal.

2. POKORA

Vůbec jsem neměl představu o čase. Dlouho jsem si nemohl vzpomenout na to, co se stalo. Stále jsem byl opilý. Přesto jsem vnímal, že jsem udělal něco špatně. Jen díky tomu, že mě probudil chlad, jsem se postupně začal probírat.

„Já jsem ubožák,“ zasténal jsem a hlavu schoval do dlaní. Blesk s Kobylkou svorně zařehotali, jako by souhlasili. Dopotácel jsem se k jeskyni, kde jsem měl své věci a hodil přes sebe plášť. Cítil jsem, jak se třesu po celém těle. Určitě za to nemohl jen chlad, i když byl teprve březen. Hlavním důvodem byla vypitá pálenka. Ruce se mi třáslly a v hrdle jsem měl, jako bych polykal oheň.

Nejistým krokem jsem se vrátil k jezírku a napil se. Voda byla studená a osvěžující. Nohy se mi podlamovaly, tak jsem se posadil na břeh jezera. Zachumlal jsem se do pláště.

„Vítku! Víím, že jsi tam nahoře a hledíš na mě. Velkou radost ti nedělám. Musíš se za mě stydět. Jsem slaboch! Ale já tady prostě nechci a nemohu bez tebe žít! Nedokážu to!“ zasténal jsem. Plakat už jsem nemohl. Jen jsem měl hrdlo sevřené bolestí a smutkem.

Často jsem si uvědomoval, že se chovám špatně. Ublížoval jsem nejen sobě. Hlavně lidem kolem. Vždyť nebyť otce Basileje a Matěje, kde bych dnes byl? Oni dva mi byli oporou ve chvílích, kdy jsem už neměl sílu žít a byl doslova na dně. To samé Prokop. Ten vlastně

místo mě řídil hrad a celé panství. Bez něj bych byl už dávno bezdomovec. A já se místo toho jen užíral bolestí a smutkem. Život šel dál a já měl přitom povinnost postarat se o to, aby ti všichni měli domov, cítili se bezpečně.

Nejvíce jsem však ubližoval Matějovi. Klukovi, který mi nejednou zachránil život. A nejen tím, že mi byl stále po boku. Ve dnech, kdy jsem nerozeznával den mezi nocí, kdy jsem nechtěl žít. Byl to můj nejlepší přítel, o kterém jsem věděl, že mě miluje i jako muže. A já se mu odvděčoval tím, že jsem na něj byl hrubý, často ho urážel a ponižoval. A dnes se po něm ohnal i dýkou.

Mnohokrát jsem si říkal, že se musím změnit. Styděl jsem se za sebe. Přesto jsem vždy podlehl své slabosti a nechal se ovládnout žalem, bolestí a začal to vše utápět v pálence. A to se stávalo velmi často.

„Moc se ti, Vítku, omlouvám. Víím, že ty jsi ve mně viděl svého rytíře. Já tě však zklamal. Takového, kým jsem dnes, bys mě nikdy nechtěl a nemiloval mě. Prosím, můžeš mi odpustit?“

V tu chvíli roklinu ohlušil hrom. Nebe se rozsvítilo a nad hlavou mi prolétl blesk. Doslova jsem se lekl. Blížila se bouřka, zatím však nepršelo.

Já v tom však viděl něco jiného. Vítek se tam nahoře hněval. Vnímal jsem to jako varování. I přesto, že jsem byl stále opilý, mysl jsem začínal mít jasnou. Začalo se šerit. Vyskočil jsem na nohy a v jeskyni rychle sbalil věci.

„Pojďte sem!“ zavolal jsem na své společníky. Bylo to však zbytečné. Oba mě zpovzdálí pozorovali. Přesto jako by mi chtěli dát najevo, že se zlobí, jen váhavě přistoupili.

„Slibuji, že pálenky se už nedotknu a jedeme okamžitě za Matějem. Ublížil jsem mu a musím to napravit. Tedy pokud to ještě jde,“ povzdechl jsem si smutně.

Jako by mi rozuměli každé slovo, přiblížili se ke mně. Stoupl jsem si mezi ně, objal je kolem šíje a každého z nich políbil na nozdry. Potom jsem je osedlal, naložil brašny, a když jsem je vyvedl z rokle, vyskočil jsem do sedla. Teprve když jsme dojeli k řece a vydali se po cestě k hradu, uvědomil jsem si, že vlastně nevím, kde mám Matěje hledat.

Nenáviděl jsem se za to, co jsem provedl. Jak jsem jen mohl chtít vztáhnout ruku na člověka, kterého jsem měl rád. Na někoho, kdo mě miloval? Sice jen matně, přesto jsem si vybavil, jak jsem sáhl po dýce, když mi chtěl pomoci a obejmout mě.

Hluboce jsem se styděl. V koutku duše jsem doufal, že mi Matěj ještě dokáže odpustit. Byl jsem odhodlaný udělat pro to vše. Rychle jsem pobídl Bleska a vyrazili jsme směrem ke Smolné. Nikoliv na hrad, ale do vsi. Pokud Matěj někam odešel, tak jedině za otcem Basilejem. On byl nejen náš farář, ale hlavně Matějův opatrovník a nevlastní otec.

Ve chvíli, kdy jsem se blížil k faře, už se setmělo. Vrata byla zavřená, a když jsem zabouchal, nikdo se neozýval. Zaslechl jsem jen vzdálený štěkot psa. Okna okolních chalup sice svítila do temného

večera, ale na faře byla tma. Otec Basilej nebyl doma. A tudíž tady nebyl ani Matěj.

Oba koně jsem nechal před farou a vydal se ke kostelu. Věděl jsem, že nikam neutečou. A kdyby je někdo chtěl odvést, se zlou by se potázal.

Vrata do kostela byla otevřená a uvnitř jsem zahlédl světlo. Váhavě jsem vstoupil. Po tom, co se dnes stalo a jak jsem se zachoval, jsem měl pocit, že nemám právo vstoupit. Po krátkém zaváhání jsem to však udělal.

Kromě oltáře, kde hořely svíce, se kostel halil do tmy. Nebyl tam nikdo. Proto jsem váhavě vešel, poklekl před oltář, pokorně sklopil hlavu a pokřižoval se.

„Prosím, Bože, odpusť mi. Žádám za odpuštění nejen tebe a Vítka, ale hlavně Matěje,“ začal jsem se vroucně modlit.

Ani nevím, jak dlouho jsem tam klečel a s pokorou v srdci se modlil a žádal všechny za odpuštění. Věděl jsem, že tím spoustu věcí nevrátím zpět. Ale stále víc jsem doufal, že ti, o které jsem stál, mi ještě dokážou odpustit. Hlavně Matěj. Při každé vzpomínce na něj se mi hrdlo stáhlo dojetím. Zároveň mé srdce sevřela obava, jestli už není pozdě. Věděl jsem, že dnes jsem to přehnal.

„Vítám tě, Marku,“ ozvalo se za mnou.

„Pozdrav Pánbůh, otče,“ pozdravil jsem faráře, když jsem se pokřižoval.

„Moc rád tě vidím,“ pronesl otec Basilej, pomalu ke mně přistoupil a požehnal mi.

Na okamžik jsem zaváhal, ale nakonec jsem to nevydržel, vrhnul se k němu a pevně ho objal. V tu chvíli mi bylo jedno, že pláču, a tvář jsem si položil na jeho rameno.

„Co se stalo, Marku?“

„Otče, jsem vrah! Udělal jsem něco hrozného!“ vykřikl jsem zoufale a bylo mi v tu chvíli jedno, že jsem v kostele.

Farář, který vycítil, že se stalo něco vážného, mě objal a pohladil otcovsky ve vlasech. Mlčel. Byl to chytrý muž a věděl, že sám musím chtít říct mu, co se děje. Zároveň vycítil, že nyní potřebuji hlavně útěchu.

„Otče, já dnes málem zabil Matěje!“ vykřikl jsem mezi vzlyky. „Málem jsem ublížil někomu, kdo si to nezasloužil!“ křičel jsem.

„Co jsi udělal?“ zděsil se otec Basilej a chtěl mě od sebe odstrčit.

„Otče, já nechtěl! Nevím, co jsem to udělal!“

„Matěj je živý?“

„Ano, otče! Neublížil jsem mu! Otče, prosím odpusťte mi!“ prosil jsem ho zoufale a stále víc se k němu tisknul.

Cítil jsem, jak si farář oddychl. Už jsem měl strach, že mě od sebe odvrhne, ale když viděl, jak se chvěju, pevně mě znovu k sobě znovu přitiskl.

„Pojď, Marku, posadíme se,“ vyzval mě otec Basilej, když jsem se trochu uklidnil.

Stále jsem ho však pevně držel. Báł jsem se, že mě od sebe odvrhne za to, co jsem udělal. Strach, že ztratím všechny, které jsem miloval, ale kterým jsem od Vítkovy smrti jen ubližoval, mě děsila.

„Otče! Já se stydím! Udělal jsem špatnou věc!“ opakoval jsem znovu. Přesto jsem uposlechl a držíc otce Basileje za ruku, nechal jsem se odvést k lavici. Tam jsme se spolu posadili. Najednou jsem nevěděl, jak mám začít. Báł jsem se. Měl jsem strach. Matěj byl jako jeho syn. Od mala ho vychovával a silně k němu přilnul.

Věděl jsem, že má rád i mě. Po čase si zamiloval i Vítka. Všechny nás přijal pod svá křídla. A nejen jako své farníky. Věděl jsem, že jsme mu i rodinou. Přesto, Matěj byl jako jeho syn.

„Co se stalo, Marku?“

Slyšel jsem ho, vnímal ho. Báł jsem se však, říct mu pravdu. Věděl jsem, že musím. Ale styděl jsem se.

„Marku!“

„Já vás slyším, otče,“ povzdychl jsem si. Doslova jsem cítil, jak mi drtí dlaň, kterou jsem mu svíral. „Prosím, otče, mě to moc mrzí. Nechtěl jsem!“

„Co se stalo?“ vyzval mě znovu. Bylo mi jasné, že musím s pravdou ven. A tak jsem mu tichým hlasem začal vyprávět, co se dnes v rokli stalo. Tím jsem si celou událost oživil i já sám. Pálenka ze mě stále rychleji vyprchávala. I když tělo se s ní vypořádalo pomaleji, v hlavě jsem si to už dávno srovnal.

„Prosím, otče, nechtěl jsem mu ublížit.“

Otec Basilej mlčel. Cítil jsem, že bojuje sám se sebou. A stále mlčel.

„Já mu nechtěl ublížit!“ vykřikl jsem zoufale a otočil se tváří k němu.

„Marku, věřím ti,“ promluvil po chvílce otec Basilej a volnou rukou mě pohladil po tváři. „Nejsi zlý člověk a vím, že prožíváš něco,

co nechce zažít nikdo z nás. Nezlobím se na tebe,“ ujišťoval mě farář. Přesto jsem zaslechl v jeho hlase něco, co tam nemělo být. Nějaké „Ale“.

„Víš, Marku, mám tě velmi rád a vážím si tě,“ začal nejistě otec Basilej. Jako by sám nevěděl, jak mi říct, co má na srdci. „Jsem si vědom toho, že s Vítkem jsi ztratil kus svého srdce. A dokážu to pochopit,“ rozpovídal se farář a pevně mi pohlédl do očí. Mluvil tiše, ale o to víc přesvědčivě. „Všichni jsme měli Vítka rádi. Vím, že ty jsi ho miloval. A nedokážu asi pochopit, jak moc tě jeho ztráta zasáhla. Také vím, jaký jsi člověk. Vím, že máš velké srdce a jsi dobrý člověk. Ale i přesto, co prožíváš, musíš žít dál. Vítek by určitě nechtěl, aby ses tolik trápil. Určitě by nesouhlasil s tím, co děláš, jak se chováš.“ Na chvíli se odmlčel a já cítil, že jen neví, jak má pokračovat. Na jednu stranu mě chápal, ale určitě nesouhlasil se vším, co dělám.

„Vím, otče, že je asi pozdě, ale chtěl bych to napravit,“ hlesl jsem. I když jsem jen šeptal, myslel jsem to vážně.

„Věřím ti, Marku. Znáám tě od útlého dětství a vím, že jsi dobrý člověk. Nikdy jsem o tobě nepochyboval. Přesto jsi v poslední době někým jiným.“

Jako bych to nevěděl. Ale otec Basilej měl právo mi to vytknout. On ano.

„Marku, Matěj, tě má moc rád a dýchal by za tebe. Nyní udělám něco, co bych neměl. Prozradím zpovědní tajemství, ale věřím, že mi to Bůh odpustí. Ale musím. Matěje považuji za svého syna. Tebe mám plné srdce. A o to víc se trápím, když vidím, jak si navzájem

ublížujete. On by ti chtěl dát vše. Ty ho však odmítáš. On se trápí, přesto nikdy nedovolí, abys udělal to, oč se dlouho pokoušíš.“

Věděl jsem, o čem mluví. Můj život bez Vítka neměl smysl. I když jsem neměl nikdy odvahu si na něj sáhnout, zároveň jsem neměl chuť ho žít. Jen díky Matějovi jsem byl stále naživu.

„Omlouvám se, otče,“ zašeptal jsem a pohlédl k oltáři.

„Mně se neomlouvej, Marku. Já tě mám stále stejně rád a vážím si tě. Omluvit by ses však měl někomu jinému.“

„Já vím, otče. Proto taky Matěje hledám. Myslel jsem, že je u vás.“

„Tady nebyl,“ přiznal otec Basilej.

V ten okamžik, jako by do mě někdo bodl. Vyskočil jsem z lavice a vytrhl ruku z jeho sevření. „Musím za ním! Myslel jsem, že je tady u vás. Ale asi bude na hradě!“ vykřikl jsem, a když jsem ještě jednou faráře objal, s omluvou jsem vyběhl z kostela. Věděl jsem, že musím Matěje najít. A z toho, co jsem dnes slyšel od otce Basileje, jsem pochopil, že jsem tomu nádhernému človíčkovi ubližoval víc než na, co jsem měl právo.

3. MATĚJ

Už když jsem se blížil k hradu, křičel jsem jako smyslu zbavený. Hnal jsem Bleska bez ohledu na to, jestli někde uklouzne, klopýtne. Kobylka se hnala za námi. „Bránu! Otevřete bránu!“ křičel jsem.

Na nádvoří hradu jsme se doslova vřítili. Ani jsem nečekal, až Blesk zastaví a seskočil jsem ze sedla. „Kde je Matěj?!“ vykřikl jsem na pacholka, který se přihnul, aby se postaral o koně. Ani jsem neposlouchal, co říká a hnal se do paláce a nahoru do naší komnaty. Jaké však bylo mé zklamání, když jsem zjistil, že je prázdná. Byla tam tma. A ticho. Znovu jsem si uvědomil, jak moc.

Dokud jsme zde žili společně s Vítkem, byl to můj domov. Sem jsem se vracel s radostí a láskou. I po jeho smrti, ač jsem si to často neuvědomoval, to byl stále můj domov. Moje bezpečí. Ale jen díky Matějovi.

Zarazil jsem se a nevěděl, co mám dělat. Napadlo mě, že Matěj bude na věži. Schody jsem bral po dvou a bylo mi jedno, že jsem několikrát upadl. Nenašel jsem ho tam. Poslední místo, které mě napadlo, byl hradní šenk. Nebyl však ani tam. Kromě Janka a Diviše, hradních zbrojnošů, tam seděl jen starý Ondřej, který je obsluhoval.

„Kde je Matěj?!“ vykřikl jsem a sotva popadal dech.

„Tady není,“ osmělil se jako první Diviš. Neušlo mi, že mu chvíli trvalo, než odpověděl. Nechápavě se rozhlédl po ostatních.

„Tady nebyl, pane,“ osmělil se i Ondřej, když viděl, jak bezradně stojím ve dveřích.

„Dej mi pivo,“ poručil jsem Ondřejovi a sesunul se na stolicí u stolu. Byl to stůl, kde jsme vždy sedávali s Vítkem, Matějem nebo všichni pospolu. Prostě naše místo. Už dlouho však bylo osiřelé. Přesto si nikdo nedovolil sedět tu.

„Diviši, skoč pro Prokopa!“ poručil jsem zbrojnošovi, a když mi Ondřej přinesl žejdlík piva, žíznivě jsem upil. Zbrojnoš ani na okamžik nezaváhal a vyběhl ze šenku. Byl však zpátky dřív, než jsem se stačil znovu napít.

„Stalo se něco, Marku?“ zeptal se překvapeně Prokop, když doslova vběhl za Divišem. Ti dva se museli určitě potkat na nádvoří, že byli tak rychle zpět. Prokop si svou pozici velitele hradní posádky zasloužil. Vždy věděl, co se na jeho hradě děje a uměl se o něj vždy postarat.

„Přisedni,“ vyzval jsem ho a poručil Ondřejovi, aby mu přinesl také pivo. Neušel mi Prokopův pátravý pohled. Byl už zvyklý na mé opilecké výkyvy nálad. Přesto mě bral za svého pána a nikdy neudělal nic, čím by mi uškodil. Bylo však znát, že ho to užírá. I on ztratil ve Vítkovi nejen svého pána, ale i člověka, kterého měl rád. Přesto mi nikdy nedal najevo, že si o mne myslí něco špatného. Když však viděl, že jsem střízlivý, posadil se. Pálenka ze mě už vyprchala. Alespoň natolik, aby nikdo nepoznal, co se odpoledne stalo. „Kde je Matěj?!“ vyhrknul jsem na Prokopa dřív, než dostal svůj žejdlík s pivem.